

[Duetoft]

Det, vi er så bange for, er, at vi får store, fine, forkromede handlingsplaner overordnet set, som gør, at vi dels laver om på det danske samfund, dels laver om på hele verden, før noget som helst er bevist. Vi vil gerne begynde at tage tiltagene i al stilfærdighed. Selv om jeg godt ved, at vi er meget mere fredelige nu, end vi var for nogle år siden, vil jeg gerne bruge et udtryk af mere militant karakter og sige: Det, jeg ønsker, er, at vi begynder at bygge affyringsramperne, men at vi ikke nødvendigvis fører de store, forkromede planer ud i deres yderste konsekvens, som jeg opfatter SF vil.

Jeg er ikke enig i den totale afvisning, som hr. Knud Lind kom med. Man kan altså godt have tvivl om planen, og man kan også godt have tvivl om, om ikke videnskabsmændene har ret i deres usikkerhedsbedømmelser, men derfra og så til at sige, at der slet ikke på noget tidspunkt kan tænkes et problem, er dog et skridt. Så derfor vil jeg i al stilfærdighed sige, at der er en forskel på Fremskridtspartiet og CD.

Men jeg skal da ikke lægge skjul på, at vi er da nok de skeptiske i gruppen bag dagsordenen, men det betyder vel ikke så meget – dem skal der jo også være nogle af.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Vi vil formentlig i løbet af efteråret få lejlighed til at tage stilling til et princip, som miljøministeren har tilsluttet sig, nemlig det såkaldte forsigtighedsprincip.

Nu vil jeg gerne spørge hr. Duetoft: Hvor sikker skal man i grunden være, før man kan gøre noget, når vi taler om forhold af denne karakter? Jeg er godt klar over, at når det drejer sig om at gå ud og tage bussen, skal man være rimelig sikker på, at den kommer, for at få noget ud af at stille sig op og vente. Men dette her er jo ikke at tage bussen. Det er jo dog immervæk et temmelig afgørende spørgsmål, ikke for os bare, men også for vores børn og børnebørn.

Så henviser hr. Duetoft til, at der er usikkerhed. Ja, det ville være meget ejendommeligt, om videnskabsfolk ikke gav udtryk for en usikkerhed, men udtalte sig overordentlig skrækkert. Men lad mig så citere, hvad det er for en usikkerhed, man taler om. Den usikkerhed, hr. Duetoft gjorde så meget ud af, er:

»Usikkerheden i forudsigelserne er navnlig med hensyn til tidsfølge, størrelsesorden og re-

gional fordeling af klimaforandringer, især nedbørsændringer.«

Det er usikkerhederne. Der er jo ikke noget at sige til, at det er den slags usikkerheder, man har, når man skal beregne sig frem til, hvilken effekt det har, at der fortsat slipper drivhusgasser ud i atmosfæren. Man skal afbalancere dette i forholdet til den naturlige udveksling mellem oceanerne og luften, mellem jorden og luften. Det er der ikke noget underligt i. Men at det skulle betyde, at vi skulle være skeptiske over for de sikkerheder, der er nedlagt i rapporten, forstår jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det kan blive en meget teoretisk diskussion dette her, men jeg vil gerne sige til hr. Leif Hermann, at jeg i mit første indlæg forsøgte at citere bl.a. nogle af vurderingerne i rapporten.

Og når man har videnskabsmænd, der siger: Der skulle ske sådan og sådan og sådan, men inden for de sidste 100 år kan vi for resten ikke se andet, end at det, der er sket, har været helt normalt, så kalder jeg det en usikkerhed. Så mener jeg faktisk, at jeg har belæg for at sige: Det kan godt være, at man kan have nogle drømmesyne, og det kan også godt være, at vi skal tage højde for, at drømmesyne måske kunne blive rigtige, men udgangspunktet er stadig væk, at der i de sidste 100 år altså ikke er sket noget af det, vi egentlig havde forventet af de store ulykker. Det synes jeg er en usikkerhed.

Glønborg (KRF):

Der er én egenskab, som gør dette problem så forbiøstret svært at gøre noget ved, og det er, at problemet er usynligt. Vi har ikke så meget som en død hummer til at kunne få folk op af stolene for at få gjort noget ved det – det er og bliver usynligt. Derfor er det simpelt hen nødvendigt, at vi styrker og effektiviserer forskningen og knytter al den oplysning til, vi kan. Og så må vi finde os i, at det går her som i så mange andre tilfælde, nemlig at forskere somme tider kommer til lidt afvigende resultater, som vi er nødt til at holde op imod hinanden. Men man skal være ualmindelig dorsk for ikke at kunne finde ud af, at der er et problem.

Spørgsmålet er så, hvor hurtigt det vokser, hvor stort det er, og hvordan vi kan forholde os